

La JOBAC, encara...

Dm, 18/10/2011 per La puntada

[La puntada](#)

Diumenge passat s'aplegaren al col·legi salesià de Sant Josep, uns tres-cents antics militants de la JOBAC. El pretext: la publicació del llibre de Montserrat Sintès La JOBAC (1974-1992). Desencís i utopia de la joventut a Catalunya, d'Edicions Saragossa.

De fet, el llibre [ja va ser presentat en el seu dia](#), però la seva aparició va desvetllar unes grans ganes de tornar a viure el moviment. La JOBAC es va integrar el 1992 dins de la JOC. Tenien el mateix objectiu, i el mateix mètode. No tenia gaire sentit mantenir dos moviments tan semblants, que més aviat desconcertaven tant les parròquies com les entitats, com, sobretot, els joves. Molts consiliaris ho eren simultàniament de dos moviments. Es va valorar la necessitat d'unir esforços i de simplificar estructures. La unió va resultar, com sol passar en aquests processos, dolorosa. Perquè si bé s'hi incorporava la riquesa de la JOC, es perdien simultàniament elements que a la JOBAC havien resultat molt identitaris: els cants, la litúrgia, l'estil de la formació, etc. La JOC aportava solidesa i història, i la JOBAC frescor i flexibilitat per adaptar-se als nous temps. Però inevitablement la unió va ser viscuda per a molts com una pèrdua, i el que ara s'ha manifestat ha estat aquesta nostàlgia, que també ho és, cal dir-ho, de la nostra joventut.

De fet, amb els anys, els militants de la JOC i els de la JOBAC han confluït a l'ACO, i tots hi han pogut fer les seves aportacions. O sigui que molts elements de la JOBAC, passats pel filtre de la maduresa i podats degudament, continuen ben vius a l'ACO. La qüestió del món del treball ha canviat molt, a pitjor, per als joves. I també s'han reduït les oportunitats de connectar amb els joves de les parròquies, perquè n'hi ha poquíssims. Per tant, la JOC també ha vist reduït el seu camp d'influència. Per acabar-ho d'adobar, avui la militància jocista -i cristiana i social en general- va més contracorrent que mai en un món tan individualista, amb la pèrdua de la consciència de classe i amb el desprestigi de les institucions. Però continua viva i ara, com abans, cal afrontar-la unint esforços. Perquè un jove treballador (i potser immigrant i sense papers) val més que tot l'or del món. I l'evangelització dels joves és un repte importantíssim en un món allunyat com mai de l'Església, cosa que no és necessàriament negativa. M'explico: a la meua època molts treballadors tenien una visió molt crítica i negativa de l'Església. Avui aquesta visió coexisteix amb un gran desconeixement de l'Evangelí, simplement, sense prejudicis, cosa que de vegades facilita el contacte.

La trobada de diumenge va permetre recuperar cants, retrobar-se amb amics,

tornar a viure aquell molt especial sentit de l'humor i de l'espectacle tan propi del moviment. No deu ser casualitat que la JOBAC hagi donat uns quants actors i guionistes! Es van fer parlaments diversos (Joan Batlle, Josep Hortet, Joan Enric Vives, Salvador Clarós, Montserrat Sintès i jo mateixa) i ens vam recordar mútuament que la JOBAC va aportar esperança i vitalitat en època de desencís i de crisi. Que, com va comentar Josep Hortet, va "imprimir caràcter" i que per tant, ara i avui, als nostres quarantes i cinquantes anys, toca continuar amb les piles posades, per ser coherents amb aquest "tastet d'eternitat" que, des de la JOBAC, sentim ben viu dins nostre. Per fer present el Regne de Déu al nostre món, per transformar les estructures, per aportar esperança des del compromís. Paraules que els indignats tornen a omplir de contingut. Doncs, som-hi! *Mercè Solé*